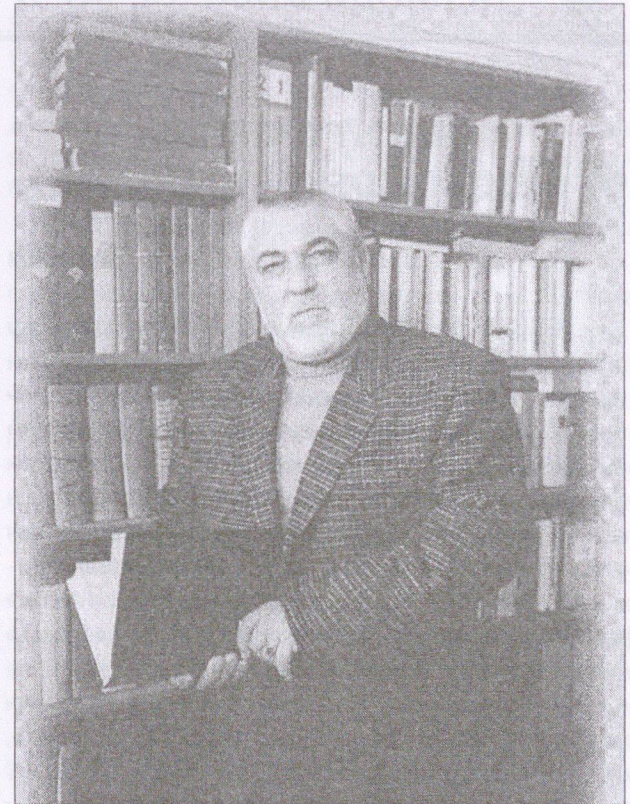

ЗА АКАДЕМИК ИВАН РАДЕВ – ЧОВЕКА И ЛИТЕРАТУРНИЯ ИСТОРИК

доц. д-р Елена НАЛБАНТОВА

Обикновено всеки пишещ бива идентифициран чрез своите книги. Да, и проф. Иван Радев е в своите книги, той е своите книги. Но за разлика от мнозина пишещи, той съвсем не е само своите книги. Той е много повече от страниците под които стои името му. И въпреки че неговите авторски текстове са внушителни и по брой, и по разнообразие на проблематиката, на мен ми се иска тук да говоря преди всичко за живота присъствие на проф. Ив. Радев в нашия свят – света на част от неговите колеги, на тези, които израснахме край него и благодарение на него. И аз съвсем не говоря за покровителство или помощ, а за неговото стимулиращо присъствие в нашия живот. Защото – това особено добре знаят спринтьорите – скоростта, с която преодоляваш своята отсечка от пътя, зависи и от това, редом с кого я преодоляваш. А скоростта, която проф. Ив. Радев ни задаваше през всички тези години, беше наистина увличаща. И не само на нашите дарби и амбиции се дължи фактът на колективното присъствие на катедра „Българска литература“ в публичното пространство на българската култура. През последните 10-12 години катедрата, която проф. Ив. Радев ръководи с толкова

такт, наистина се превърна в непознат феномен за историята на българската академична наука. Защото наред с личните успехи на всеки един от нас, ние осъществихме толкова много и значими колективни проекти, че наистина създадохме прецедент. Нашите дружни усилия и преданост към словото превърнаха в реал-

ност такива неотменими за книжовната атмосфера на последните 10 години серии като „Биографии на българските писатели“ в два тома, „Малка ученическа библиотека“ в над 40 тома, „Нова българска библиотека“, „Върхове“, „Литературни анализи в помощ на учениците“ от пети до единадесети клас, „Алманах за учителя“ от четвърти до единадесети клас, „Класиците в училище“. Всяка една от тези серии неизменно носи гриф „под общата редакция на проф. д-р Иван Радев“.

.....

И сега, като се обръщам назад, за да погледна годините, през които съм била близо до проф. Ив. Радев, този спомен за есенния хлад и топлината от съмишленичеството ми е особено скъп. В този спомен струва ми се е целият Иван Радев – и респектиращо сериозен, и респектиращо мъдър, и неотстъпващ от онова, в което вярва и което обича, но и притежаващ рядък рефлекс за шега или веселие.

Професорът, на когото нищо човешко не му е чуждо.

Част от статията, поместена в книгата „Памет и дълг“ посветена на 60-годишнината на академик проф. Ив. Радев

